

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ζωντανόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροσχόν εἰς τὴν κόραν ἡμῶν ἀηθρείας καὶ ὑπὸ τοῦ Ολοκριντικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝ ΔΡΟΜὴ ΠΡΟΠΑΡΟΥΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δε. 40. Ἐξάμηνος δε. 22. Τμήματος δε. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀνεκτου γλώσσα διατυμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κεστών σελήνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τμήματος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐξουαίου δεξιῶ. 28, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 28

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶν ΔΑΝΡΙΤ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—Ὅχι, ταγματάρχα μου, ἀλλοιῶς ἀρχόταν ἐξάπαντος νὰ μὲ ἰδῇ.

—Εἶναι ἀκόμη στὸ μοναστήρι;

—Δὲν πιστεύω. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδα, ἔλεγε πὺς θάφευγε μακριὰ.

—Ἐξω ἀπ' τὴ Γαλλία;

—Ἔτσι θαρρῶ. Μὰ ἡ ἡγουμένη φέλαγε τὴν τελευταία στιγμή ποὺ θάφευγε, νὰ τῆς πῆ ποὺ θὰ πηγαινέ. Δὲν ἔχω γράμμα τῆς ἀκόμα.

—Καλύτερα νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὅτι σὺ συμβαίνει, εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Ἔλα τώρα, πὺς μου τα ἔλα. Μὴ μοὺ κρύβεις τίποτα, γιὰ νὰ μὴ μωροῦμαι αὐριο νὰ σὲ ὑπερασπίσω καλύτερα.

Κάθισε στὸ στενὸ καλλί, δίπλα στὸ παιδί, ποὺ ἡ ἀνάμνηση τῆς Λούσης τὸ κάναε πὺς ἀγαπητὸ, κι' ἀκούσε ὅλη τὴν ἐξομολόγησὴ του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι μ' ἐκπλήξη εἶδαν τὸν ταγματάρχη Καρδινιάκ νὰ κάθεται στὴν ἔδρα τοῦ ὑπερασπιστῆ. Οἱ παλιοὶ συνάδελφοι τῆς 3ης Ἰλῆς ἤλθαν νὰ τοῦ σφιξοῦν τὸ χέρι μὲ συγκίνηση.

Ἡ συμπάθεια τοῦ ἀκροατηρίου αὐξήσε, δταν διαδόθηκε ὅτι ὁ Καρδινιάκ εἶχε ἀπαρνηθῆ τὴ διοίκησιν τοῦ σώματος του καὶ τις πιθανότητες προδιδασμοῦ ποὺ θάχε στὴν ἐκστρατεία, γιὰ νὰρθῆ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ παιδί ποῦχε σώσει στὴν πολιορκία τῆς Κωνσταντῆς.

Ἐνα πρόσταγμα: Παρουσιάστε ἄρμ! ἀντήχησ.

Ἡ φρουρὰ παρουσίασε ὄπλα καὶ μέσα σ' ἐπιβλητικὴ σιωπῆ, παρουσιάστηκαν τὰ μέλη τοῦ Στρατοδικείου. Ἦταν ἐφτά: ἕνας συντάγματάρχης, πρὸς ἄρμος, δύο Ἰαρχοὶ, δύο λοχαγοὶ, ἕνας ὑπολοχαγός, ἕνας ἀνθυπασιπιστῆς κι' ἕνας ὀπαξιωματικός.

Κάτω ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ,

ποὺ τὸ μαρτύριό του ὑπενηθμίζει πάντα στὰ ἐπίγεια δικαστήρια τὴν ἔννοια τῆς δικαιοσύνης, τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου ἔμειναν ἀκίνητα. Ὑστερα ὁ πρὸς ἔδρα εἶβλεπε τὸ καπέλλο του κι' ὅλοι τὸν μίμῆθησαν καὶ κάθησαν. Ὁ πρὸς ἔδρα τότε ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδρίασης καὶ πρόσταξε:

—Φέρτε τὸν κατηγορούμενο!

Ὁ Πέτρος Μπερτινὸς, ἀνάμεσα σὲ δύο θαυρακοφόρους μὲ γυμνὸ τὸ ἔξω, μπῆκε στὴν αἴθουσα. Ἐρριξ' ἕνα βλέμμα ἐγγνωμοσύνης στὸν Ἐρρίκο καὶ μὲ κάποιον θάρρος, γιὰτὶ ἐνοιώθε κοντά του τὸν προστάτη του, προχώρησε πρὸς τὸ δικαστήριον.

Ἄκουσε τὴν διαταγὴ τῆς παραπομπῆς,



Ἐπὶ τὴν γωνία τοῦ μπροστὰ στὸν Καρδινιάκ... (Σελ. 211, στ. α')

ποὺ τὴν διάδασε ὁ γραμματέας, ἀπάντησε σύντομα σὲς ἐρωτήσεις τοῦ πρὸς ἔδρα γιὰ τ' ὄνομα, ἐπώνυμο, ἡλικία, βαθμὸν καὶ τόπον γεννήσεως. Ὑστερα ὁ πρὸς ἔδρα εἶπε:

—Διαβάστε τὸ κατηγορητήριον!

Τὸ κατηγορητήριον ἦταν σύντομο καὶ ξάστερο. ἔλεγε ὅτι ὁ ἀνθυπασιπιστῆς Δελισὺ ἔδωκε στὸ δεκανέα Μπερτινὸς μίαν ὀπρησιακὴν διαταγὴν κι' ὅτι ὁ τελευταίος αὐτός, ἐκτελώντας τὴν διαταγὴν, ἔκαμ' ἕνα μορφασμὸν. Ὁ ἀνθυπασιπιστῆς τοῦ εἶπε ὅτι γιὰ τὴν ἀντιπαθητικὴ αὐτὴ στάση του θὰ τὸν τιμωρήσει.

Τότε ἐκείνος στάθηκε ἀπειλητικῶς μπρὸς στὸν ἀνώτερό του. Ὁ Δελισὺ τοῦ παρατήρησε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ποτὲ δὲ θὰ γινόταν λοχίας κι' ὅτι στὰ τελευταία θὰ τοῦ γάλωναν καὶ τὸ γάλονι τοῦ δεκανέα. Τότε ὁ Μπερτινὸς ὄρμησε σὰν ἀγριο θηριοπάνω στὸν ἀνώτερό του καὶ τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο. Χρειαστήκε νὰ τρέξουν οἱ ἀνδρες τῆς φρουρᾶς, γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν ἀνθυπασιπιστῆ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Μπερτινὸς, ποὺ ἦταν τρελὸς ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Ἐπὶ τῆς ἐξέλιξης, ἔλεγε τελειώνοντας τὸ κατηγορητήριον, δὲν εἶναι προμελετημένη, ἀλλὰ ἐγένετο ἐν ὀπρησία, πράγμα τὸ ὀπρον τὴν κάμνει σοβαρὰν, διότι τῆς δίδει τὸν χαρακτήρα περιφρονήσεως πρὸς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν. Ἡ πράξις προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 223 τοῦ Στρατιωτικοῦ Κώδικος, ὅπερ ἔχει ὡς ἔξής:

» Βιαιοπραγίαι κατ' ἀνωτέρου γενόμεναι ἐν ὀπρησία, τιμωροῦνται μὲ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.»

Ὅταν τελειώσε τὸ διάβασμα, ἕνα ῤίγος πέρασε ἀπ' τὴν αἴθουσα. Μύγα νὰ πετοῦσε θ' ἀκούγοταν καὶ μπροστὰ

στά μάτια των στρατιωτών που άκου- γαν, πέρασε ή όπτασία ενός τούφεκι- σκού...

Κατά τὰ φαινόμενα, τίποτα δέν θά μπορούσε νά σώσει τόν Πέτρο Μπερ- τινύ, γιατί ή πράξη του ήταν εκεί, φανερή, οι μάρτυρες θά τήν επιβεβαίω- ναν κι' ό κατηγορούμενος δέν είχε στό νού του νά τήν άρνήθη. Ο νόμος δέν επέτρεπε έπιείκεια.

— 'Ακούσατε τήν κατηγορία. Τι άπο- λογοεσθε; ρώτησε ό πρόεδρος σοβαρός.

Ο Πέτρος κούνησε θλιβερά τό κε- φάλι και γύρισε πρós τόν ταγματάρχη Καρδινιάκ. Τι ν' άπολογηθή; Μετα- νοούσε πικρά! Του άναψε τό αίμα, έπειδή τό νά χάσει τά γαλιόνια του ήταν τό χειρότερο πράγμα γι' αυτόν στόν κόσμο, και τρέλλος άπ' τό θυμό του, χτύπησε τόν άνθυποασπιστή.

— Έχετε νά προσθέσετε άλλο; ρώ- τησε πάλι ό πρόεδρος.

— Όχι, συνταγματάρχα μου, άπάν- τησε ό Πέτρος.

Έτσι τό έγκλημα παρουσιαζόταν χωρίς έλαφρυντική περίπτωση, γιατί σέ τέτοιου είδους πράξεις ή όργή και ή παραφορά δέν άρκοϋν γιά νά έλαφρύ- νουν τή θέση του κατηγορουμένου.

Ήρθε ή σειρά των μαρτύρων. Πρώτα φώναξαν τόν Δελισύ.

Ήρξε κι' αυτός ένα βλέμμα στόν Καρδινιάκ. Ύστερα άρχισε τήν κατά- θεσή του και σέ λίγο βαθεία συγκί- νηση κυρίευσε τό άκροατήριο.

Γιατί ό μάρτυς, πριν φθάσει στην άφήγηση της πράξης, εξιστόρησε όλα όσα είχαν μεσολαδήσει μεταξύ αυτού και του κατηγορουμένου. Διηγήθηκε τά σχολικά επεισόδια του Πρυτανείου κι' όμαλόγησε ότι, μιά κι' ό Πέτρος βρισκόταν υπό τός διαταγές του, ζη- τούσε εύκαιρία νά εκδικηθή.

— Όρκίστηκε νά πώ τήν αλήθεια, είπε ύψώνοντας τό χέρι πρós τόν Έσταυρωμένο. Όσο σκληρή κι' αν είναι γιά μένα, θά τήν πώ. Ίσως έτσι θά σώσω έναν άνθρωπο. Όταν έμαθα ότι ό Μπερτινύ, άμα θά γενόταν λο- χίας, θά έφευγε γιά τή στρατιά της Ανατολής, ζήλεψα. Έίχα ζητήσει νά πάω και γώ στη στρατιά αυτή, μα δέν τό κατόρθωσα. Με κυρίευσε ό φθό- νος κι' έβαλα πείσμα νά μ'ήν πάρη αυ- τός τό γαλιόνι του λοχία. Ήξερα τόν όρ- μητικό χαρακτήρα του. Ένα σωρό φορές τόν έφερνα στην ανάγκη νά μου αθαδιάσει ή νά φανή άντιπειθαρχικός, μα άλλες τόσες φορές τόν έβλεπα νά συγκρατῆ τόν έαυτό του και νά κατα- πνήγ τά λόγια του, γιά νά μή κατα- στρέψη τίς έλπίδες του γιά τό μέλλον. Έίχα πειστώσει γι' αυτό και τό πρωί της ήμέρας εκείνης, χωρίς νά ξέρω και γώ τί έκανα, διάβασα ψεύτικα τήν ήμερησία διαταγή και τό έπέβαλα

μιάν άγγαρεία που δέν ήταν δική του. Άμέσως εκείνος θέλησε νά μου εξήγηση ότι δέν ήταν ή σειρά του γιά τήν άγγαρεία. Τού κλεισα άμέσως τό στόμα και τόν τιμώρησα γιατί άντι- μίλησε. Μα είδα ότι σώπασε και δέ θά προχωρούσε. Γιαυτό πρόσθεσα με μοχ- θηρό γέλιο ότι αυτή ή ποινή, μαζί με τή σχετική άναφορά που θάκανα, θά τόν έμπόδιζε γιά πολόν καιρό νά γίνει ύπαξιωματικός και νά μετατεθῆ στους εκουηγούς» της Άφρικής.

— Όποτε αυτό ζητάς νά καταφέρεις τόσον καιρό; μου είπε άγριαμένος.

Έγώ γέλασα και πάλι και τότε αυτός χύθηκε άπάνω μου...

Έδώ ό Δελισύ σταμάτησε. Έίχε λα- χανιάσει και σταγόνες ιδρώτα έτρεχαν στό μηγίγγια του. Μα είχε όρκιστῆ νά πῆ τήν αλήθεια.

— Δέω λοιπόν, συνταγματάρχα μου, ότι ό ένοχος εδώ είμαι μόνον έγώ, εξακολούθησε, κοιτάζοντας πάλι τόν Καρδινιάκ. Άπό χτες τό βράδυ, συ- χάθηκα τόν έαυτό μου, γιατί ένας άπ' τούς άρχηγούς μου μου άνοιξε τά μάτια και μ' έκανε νά νοιώσω τί άσχημη που ήταν ή διαγωγή μου. Έμένα κάμετέ με ότι θέλετε, μα συγ- χωρήστε τόν Μπερτινύ. Δέν είν' ένοχος!

Πριν τελειώσει καλά - καλά τήν άπροσδόκητη αυτή κατάθεσή του, ό ταγματάρχη Καρδινιάκ σηκώθηκε γοργά άπ' τή θέση του, τόν πλησίασε και τού φίξε τό χέρι.

— Κύριε πρόεδρε, είπε γυρίζοντας πρós τό Δικαστήριο, συγχωρήστε μου αυτή τήν παράτυπη εκδήλωση. Ο άνθρωπος αυτός έκαμε μιά γενναία χειρονομία: διδρῶσε τό σφάλμα του. Όσα θά έλεγα ως συνήγορος, τό είπε όλα μόνος του. Είν' όλη ή αλήθεια.

— Σας συχωρώ, ταγματάρχα, είπε ό πρόεδρος, που μ' έλο τό αυστηρό έξωτερικό του, μόλις συγκρατούσε τή συγκίνησή του, και σας συχαίρω γιατί ή έπιρροή σας κατόρθωσε νά γεννήσει τέτοιαν όμολογία.

Οί άλλοι μάρτυρες εξετάστηκαν μόνον γιά τόν τύπο. Άγωνία είχε κυ- ριεύσει όλα τό άκροατήριο. Όλοι έμει- ναν μ' άνοιχτό τό στόμα όταν, είδαν, μετά τό τέλος των μαρτυρικών κατα- θέσεων, τόν Πέτρο νά πέφτει στην άγκα- λιά του χθεσινού έχθρου του.

— Συχώρεσε με, Πέτρο! είπε ό Δε- λισύ.

— Σέ συχωρώ μ' όλη μου τήν καρ- δια, είπε ό άδελφός της Λούσις. Αυτό που έκαμες είναι μιά γενναία πράξη!

Μερικοί στρατιώτες έβγαλαν τά μαν- τήλια τους νά σκουπίσουν τά μάτια τους. Κάτι γυναίκες, που παρακολου- θούσαν τή δίκη από περιέργεια, έχυ- σαν άφθονα δάκρυα.

Η άγόρευση ύστερα του Κυβερνητι-

κού Έπιτρόπου (1) ήταν πολύ σύντομη. «— Κύριε πρόεδρε, κύριοι δικαστά! είπε. Ύστερα άπ' τό συγκινητικό κι' άπροσδόκητο θέαμα που είδαμε, αν ήθελα νά λάβω όπ' όφει μου μόνο τό άρθρο του κώδικος και νά φανώ ό άκαμ- πτος άντιπρόσωπος του Νόμου, θά προ- σέκρουα στό εύγενή αίσθήματα που μας πλημμυρίζουν όλους αυτή τή στιγμή και θά παρεξηγούσα τό πνεύμα της δικαιοσύνης. Η γνώμη μου λοιπόν είναι ότι ό κατηγορούμενος είναι ένο- χος διά «βιαιοπραγίας κατ' άνωτέρου».

Άλλά ή πράξις δέν έγινε εν ύπηρεσία, γιατί οι άφορμές της είναι άπώτερες. «βιαιοπραγία κατ' άνωτέρου εκτός ύπηρεσίας» τιμωρούνται άπ' τό δεύτερο έδάφιο του άρθρου 223 με καταναγκασ- τικά έργα πάντα έως δέκα έτών. Μα έγώ δέ ζητώ ούτε αυτή τήν ποινή.

Άφίνομαι στην κρίση του δικαστηρίου σας!»

Όλο τό άκροατήριο ξέσπασε σέ ζωνηρά χειροκροτήματα. Ένοϊώθην όλοι κάτι σαν άνακούφιση. Μα έγινε πάλι σιωπή, όταν σηκώθηκε ό ταγματάρχη Καρδινιάκ. Όπως είχε πει, δέ θά συνη- γορούσε γιά τόν Πέτρο Μπερτινύ. Συ- νέδη όμως τότε τό περιεργό: ένας συνή- γορος νά υπερασπίζεται όχι τόν κατη- γορούμενο, αλλά τόν κυριότερο μάρ- τυρα της κατηγορίας.

Άφού ζήτησε γιά τό Δελισύ τήν έπιείκεια του Συνταγματάρχη του, γιατί αυτός δέ μπορούσε νά δικασθῆ πρόσθεσε αυτά τά λόγια, μέσα σέ θρησκευτική σιωπή:

«— Κύριοι Στρατοδίκαι, επιτρέψτε μου νά προσθέσω μιά τελευταία παρά- κλησή μου. Έχετε εμπρός σας δύο ανθρώπους που έπεσαν σέ βαρετά παρ- ρησιώματα. Πρέπει νά εξαγνισθούν. Ο στρατιωτικός δέν εξαγνίζεται παρά μόνο στη φωτιά της μάχης... Η Πατρίδα μας άρχίζει έναν πόλεμο που όλα τόν προμηνοϋν μεγάλο κι' ένδοξο. Στείλατε αυτούς τούς δύο στρα- τιωτικούς, που μέσα σ' αυτό τό Ναύ της δικαιοσύνης έγιναν σήμερα φίλοι γιά όλη τους τή ζωή, στη Στρατιά της Ανατολής. Τά γαλιόνια που θά χάσουν, θά τά ξαναπάρουν με τό σπαθί τους. Κι' άπ' τήν ήμέρα αυτή, που παρά λίγο νά τιμάσῃ τόν έναν με μιά καταδίκη και νά καταδικάσῃ τόν άλλον σέ αιώνια κόψη, δέν θά μείνει παρά μόνο ή ανάμνηση της έπιεικειάς σας και της επανόδου στο καθήκον!»

Τά δάκρυα που έτρεχαν άπ' τά μά- τια του Πέτρο Μπερτινύ, μαρτυρούσαν ότι ό Έρρίκος έσωζε τό παιδί της Κοστάντης γιά μιά δεύτερη φορά: τό φερν' επί τέλους στόν ίσιο δρόμο του καθήκοντος.

(1) Τού Εισαγγελέως, νά πούμε, τόν Στρα- τιωτικών δικαστηρίων.

Κι' έτσι, σ' έξη έβδομάδες, ό Δελισύ, με τό βαθμό του δεκανέα τώρα πιά, κι' ό Πέτρος Μπερτινύ, άπλως ίππέας στό Άφρικανικό ίππικό, επιδιβαζόνταν στην άτμοκίνητη φρεγάτα «Χριστόφο- ρος Κολόμβος» και σαλπάριζαν γιά τήν Καλλιπόλη.

Ήταν κι' οι δύο τους όλο χαρά, γιατί θά ξανάρχιζαν μιά καινούργια έν- τιμη ζωή και θά στερέωναν μέσα στους καπνούς των μαχών μιά φίλια που γεν- νήθηκε σέ τόσο σκληρές συνθήκες.

Όσο γιά τόν Έρρίκο, ταξίδευε κι' αυτός με τό «Χριστόφορο Κολόμβο», ως ύπασις της του συνταγματάρχη Τρουσού που είχε διορισθῆ πρώτος έπι- τελής του Άρχιστρατήγου και πήγαινε νά βρῆ τόν άρχηγό του. Ήταν ό ίδιος ό συνταγματάρχη Τρουσού, που στρα- τηγός άργότερα, είχε άνκλάβει τήν έν- τολή της κυβερνήσεως στην πολιορκία του Παρισιού άπ' τούς Γερμανούς στό 1870. Η άποστολή αυτή, που αν και τόσο βαρεία, τῆ δέχτηκε άπό φιλοπα- τρία, τόν στόλισε μομφές και βρισιές που τόσο άφθονες τις έχουν οι νικημέ- νοι λαοί κατά των άρχηγών τους.

Ο «Χριστόφορος Κολόμβος» έφθασε στην Καλλιπόλη των Δαρδανελλίων, στις 26 Μαΐου. Στο ταξίδι αυτό, ό Πέ- τρος έθαύμασε τήν άτμοκίνητη μηχανή που επέτρεπε στο πλοίο νά πλέγ ένάν- τια στόν άνέρα και νά μεγαλώνῃ έτσι τήν ταχύτητά του.

Η μηχανή αυτή δέ χρησιμοποιούσε άκόμη τόν έλικα, γιά τόν όποιον ειλ' έργαστῆ ό Γιάννης Καρδινιάκ. Η τε- λειοποίηση αυτή είχε εισαχθῆ σέ πολύ λίγα βαπόρια.

Ο «Κολόμβος» έπλεε με άκτινω- τούς τροχούς κι' ήταν ή τελειοποιημένη έφεύρεση του Φούλτων, που παρου- σιάστηκε στην άρχή του 19ου αιώνα και που ό Ναπολέων τήν υποδέχτηκε με περιφρόνηση. Κι' όμως ήταν τό σπέρμα μιάς τεραστίας έφευρέσεως.

(Ακολουθεί)

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΕΣ

Πήγαινα στόν κύρ-Δάη, τό δάσκαλο. Η άλφαβήτα μου ήταν σαν τά λου- λούδια. Θυμάμαι τό μαγκάλι και τά κούτσουρα που έφερνε κάθε χωριάτό- παιδο, τότε που ό ούρανός μοιάζει μιά κάτασπρη κυφέλη και που, στόν ζύπνο μας, άκούμε: «Χιόνισε!»

Θυμάμαι τίς χαρές που έκανε ή ποδιά μου, στις μέρες του σιστοϋ κα- λοκαιριού, όταν έφευγα άπ' τό σχολείο νωρίτερα. Μικρούτσικος, είχα άκόμα τούς Ουρανούς μέσα στό μάτια μου, σά μιά σταλιά νερό που βλέπει κανείς τόν καλό Θεό άνάμεσό της. Άνακά-

λυπτα τῆ Γῆ σέ κάθε μου πατημασιά. Νά τό νερό, που δέν περπατάνε νά ό άγέρας, ή φωτιά, που δέν τά πιάνουν και νά τά άκόμα, τόσο ποθητά και τόσο άπλησίαστα, τά ζώα, που είναι παντοτεινά τόσο μακριά μας, όσο είν' οι Βασιλιάδες άπ' τούς φτωχούς. Ω τ' άηδόνι! Ω, πώς μ' έπικραίνει, νάχη καλύτερα άπ' τήν καρδιά μου μιά πράσινη τριανταφυλλιά! Και σό, γυα- λιστερό μαιμούνι, γιατί δέν άφηνες τό δάσος και νάρθηκε, βουίζοντας πάνω άπ' τά σκυθώπια τά όργώματα, πρós τήν άποθυμία των μικρών δαχτυλιών μου πουταν. έλόδρατα;

Θεέ μου! Πάνε πιότερο από τριάντα

(Μεταφρ. Τ.)

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΔ'.

Ο βαρβινός Μυγχαούζεν, μιά μέρα που είχε πολύ κέφι, —μα και τότε δέν είχε κέφι αυτός ό άνθρωπος;— διηγήθηκε στους φίλους του αυτό τό παράξενο περιστατικό:

— Καθώς ξέρετε, είχα μιά θαυμαστή σφεντόνα, που έκανα μ' αυτή πολλά κατορθώματα σαν κι' εκείνο που είχε κάνει, με τή δική του σφεντόνα, κι' ό βασι- λιάς Δαυίδ, τότε που ήταν βοσκός και τῆ είχε βάλλει με τό γίγαντα Γολιάθ. Ο πατέρας μου, που τήν είχε και τῆ μεταχειρίζοταν πριν από μένα, έκανε μιά μέρα τόν περιπατό του στο Χάρβικ της Όλλανδίας, στην άγοραιοιά, με τή σφεντόνα στην τσέπη.

Άξαφνα, μόλις είχε κάνει μισό μίλλι στην άμμουδιά, του οίχτηκε ένα θαλα- σινό όλογο, άγροίμενο πολύ και με τό στόμα δάνοιχο... Μιά στιγμή ό πατέ- ρας μου τάχασε. Είδους όμως έβγαλε άπ' τήν τσέπη τῆ σφεντόνα του, όπισθο- χώρησε καμιά εκατοστή βήματα, έσκυψε γιά νά πάρη μιά χούφτα χαλκία,



άφθονα σ' εκείνο τό μέρος της άμμουδιάς, τάβαλε στη σφεντόνα του και τάρριξε με τόση δύναμη και με τόση επιτυχία, ώστε δύο από τά χαλκία εκείνα βρήκαν τό φοβερό ζώο στό μάτια και του τάβγαλαν, άφού χώθησαν μέσα στις κόγχες κι' έμειναν εκεί!

Τῆν ίδια στιγμή, ό πατέρας μου πήδησε στη ράχη του παράξενου εκείνου όλογο που, μαζί με τά μάτια του, είχε χάσει κι' όλη τήν άγριότητα. Του πέρασε και τῆ σφεντόνα στο σαγόνι σά χαλιναρί. Κι' έτσι τόδῆγησε κατά τῆ θάλασσα.

Τό θαλασινό όλογο, ήμερο πιά σαν άρνι, περπάτησε άπάνω στό κήματα και σέ τρεις ώρες, με τόν πατέρα μου πάντα στη ράχη του, έφτασε στην άντι- κρινῆ στεριά, σ' ένα διάστημα ως τριάντα λεύγες. Εκεί ήταν μιά μεγάλη πόλη. Κι' ό διευθυντής του Ένοδοχείου «Οι τρεις κούτσες», πλήρωσε τού πατέρα μου έφταικόσια δουκάτα, δηλαδή έφτάμισιν χιλιάδες φράγκα, κι' άγόρασε τό όλογο εκείνο με τά πέτρινα μάτια, που τό έδειχνε ύστερα στους ξένους και στους ντό- πιους με πληρωμή κι' έτσι έκαμε τήν τύχη του.

Γιατί πρέπει νά ξέρετε πώς τέτοιο θαλασινό όλογο δέν μάταιάθηκε ποτέ! Έκείνο που δνομάζονται έτσι, όλογο της θάλασσας ή έκπονώμικες, είναι μικρά, παράξενα ζώακια, όλος διόλου άβλαβα. Αυτό όμως που άπάντησε ό πατέρας μου, ήταν μεγάλο κι' άγριο σαν όλογο άληθινό. Σήμερα βραίσιεται βαλασιωμένο σ' ένα Μουσείο της Όλλανδίας.

(Ακολουθεί)

χρόνια. Και από τότε άρνιόσουν στο ίδιο τ' άγόρι. ν' αλλάξῃς τήν τρυφερό- τη του τήν καρδιά σέ μιά φωλιά κι' ύστερα, άκόμα, νά κάνῃς, άπ' τό χε- ράκι του, ένα δισκοπότηρο λευκό, που τό μαγεμένο έντομο νάρθη νά πιῆ τό νερό τό στρογγυλεμένο, καθώς ή άδγῆ τρεμουλιάζει μέσα του. Και τώρα, Κύριε, έρχομαι άκόμα έγώ, τό τέκνο σου, είσαι, καθώς στη χαραυγή μου, πουλιά νά σοϋ ζητήσω γιά νά φωλιά- σουν στην καρδιά μου και γιά τίς χούφτες μου φλόγινα μαιμούνια. «Είναι πιά άργά», ό Κύριε! — Κύριε, γέμισε τό κενό της ψυχῆς μου...

(Μεταφρ. Τ.)

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΔ'.

Ο βαρβινός Μυγχαούζεν, μιά μέρα που είχε πολύ κέφι, —μα και τότε δέν είχε κέφι αυτός ό άνθρωπος;— διηγήθηκε στους φίλους του αυτό τό παράξενο περιστατικό:

— Καθώς ξέρετε, είχα μιά θαυμαστή σφεντόνα, που έκανα μ' αυτή πολλά κατορθώματα σαν κι' εκείνο που είχε κάνει, με τή δική του σφεντόνα, κι' ό βασι- λιάς Δαυίδ, τότε που ήταν βοσκός και τῆ είχε βάλλει με τό γίγαντα Γολιάθ. Ο πατέρας μου, που τήν είχε και τῆ μεταχειρίζοταν πριν από μένα, έκανε μιά μέρα τόν περιπατό του στο Χάρβικ της Όλλανδίας, στην άγοραιοιά, με τή σφεντόνα στην τσέπη.

Άξαφνα, μόλις είχε κάνει μισό μίλλι στην άμμουδιά, του οίχτηκε ένα θαλα- σινό όλογο, άγροίμενο πολύ και με τό στόμα δάνοιχο... Μιά στιγμή ό πατέ- ρας μου τάχασε. Είδους όμως έβγαλε άπ' τήν τσέπη τῆ σφεντόνα του, όπισθο- χώρησε καμιά εκατοστή βήματα, έσκυψε γιά νά πάρη μιά χούφτα χαλκία,



άφθονα σ' εκείνο τό μέρος της άμμουδιάς, τάβαλε στη σφεντόνα του και τάρριξε με τόση δύναμη και με τόση επιτυχία, ώστε δύο από τά χαλκία εκείνα βρήκαν τό φοβερό ζώο στό μάτια και του τάβγαλαν, άφού χώθησαν μέσα στις κόγχες κι' έμειναν εκεί!

Τῆν ίδια στιγμή, ό πατέρας μου πήδησε στη ράχη του παράξενου εκείνου όλογο που, μαζί με τά μάτια του, είχε χάσει κι' όλη τήν άγριότητα. Του πέρασε και τῆ σφεντόνα στο σαγόνι σά χαλιναρί. Κι' έτσι τόδῆγησε κατά τῆ θάλασσα.

Τό θαλασινό όλογο, ήμερο πιά σαν άρνι, περπάτησε άπάνω στό κήματα και σέ τρεις ώρες, με τόν πατέρα μου πάντα στη ράχη του, έφτασε στην άντι- κρινῆ στεριά, σ' ένα διάστημα ως τριάντα λεύγες. Εκεί ήταν μιά μεγάλη πόλη. Κι' ό διευθυντής του Ένοδοχείου «Οι τρεις κούτσες», πλήρωσε τού πατέρα μου έφταικόσια δουκάτα, δηλαδή έφτάμισιν χιλιάδες φράγκα, κι' άγόρασε τό όλογο εκείνο με τά πέτρινα μάτια, που τό έδειχνε ύστερα στους ξένους και στους ντό- πιους με πληρωμή κι' έτσι έκαμε τήν τύχη του.

Γιατί πρέπει νά ξέρετε πώς τέτοιο θαλασινό όλογο δέν μάταιάθηκε ποτέ! Έκείνο που δνομάζονται έτσι, όλογο της θάλασσας ή έκπονώμικες, είναι μικρά, παράξενα ζώακια, όλος διόλου άβλαβα. Αυτό όμως που άπάντησε ό πατέρας μου, ήταν μεγάλο κι' άγριο σαν όλογο άληθινό. Σήμερα βραίσιεται βαλασιωμένο σ' ένα Μουσείο της Όλλανδίας.

(Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Αγαπητοί μου,



ΙΑ μέρα, — θάνατι τώ-
ρα δυό μήνες, — εκεί
στό περβολάκι τής
Βουλής, λίγο πιδ
κάτω απ' τή Βιβλιο-
θήκη όπου πήγαίνα,
άνταμώθηκα με τόν
Πολέμη, πού κατέβαινε απ' τόν
κρινό γραφείο τής «Εστίας». Είχαμε
νά ιδωθούμε καιρό. Σταματήσαμε με
χαρά κάτω απ' τόν ανοιξιότικο ήλιο
και μιλήσαμε κάμποσο. Ρωτήσαμε δ
έναν τόν άλλον τί κάνει, τί γράφει, τί
έτοιμάζει. Είπαμε και γιά τόν Πολυτε-
χνείο, όπου ο ποιητής ήταν γραμματέας
τής Σχολής τών Καλών Τεχνών, και
γιά τή μεγάλη μου κόρη πού σπουδά-
ζει εκεί ζωγραφική. Χωριστήκαμε με
μιιά θερμή χειραψία. Κι' από τότε...
δέν ξαναϊδωθήκαμε. Ήταν — ποίος θά
μάς τόλεγε! — ή τελευταία φορά...

Ίδέστε τώρα τί σύμπτωση: Τήν προ-
περασμένη Τετάρτη, τόν πρωτό, τήν ίδια
ώρα, στό ίδιο ακριβώς μέρος, απάντησα
τόν γηραιό φίλο μας Μπάμπη Άννινο,
πού κατέβαινε κι' αὐτός απ' τήν «Εστία»,
κλαίγοντας σάν παιδί.

— Πάει κι' ο Πολέμης! μου κάνει.
Ένας ένας πάμε!...

— Πέθανε ο Πολέμης; ! Πότε; από τί;
— Νά, τώρα δά!... Από γρίπη, σέ
πέντε μέρες...

Και κλαίγοντας πάντα, ο Άννινοσ
μάφησε και φαντάζεστε πιά πόσο σα-
στισμένο και λυπημένο... Άμέσως ξα-
ναείδα μπροστά μου τόν ποιητή, όπως
τόν είχα ιδή, σ' εκείνο τόν μέρος, δυό
μήνες πρωτότερα, κάτω απ' τόν ανοι-
ξιότικον ήλιο, γιά τελευταία φορά. Κι'
άμέσως ξαναγύρισα σ'απάντα χρόνια
πίσω, και πάλι τόν ξαναείδα, όπως τόν
είχα ιδή γιά πρώτη φορά, στό γραφείο
του περιοδικού «Έβδομάς» όπου γνω-
ριστήκαμε από τόν κ. Καμπούρογλου,
τό διευθυντή, στό 1885. Έγώ τότε
ήμιον παιδί! μα κι' Πολέμης δέν θάταν
παραπάνω από είκοσιπέντε χρονώ νέος.
Κι' όμως! ή μορφή του ή τότε, από τή
μορφή του όπως τήν είδα γιά τελευ-
τάια φορά, δέν είχαν τόση διαφορά.
Γιατί και γέρος, εξητάρης πιά κι'
αποπρομάλλης, ο Πολέμης διατηρούσε
κάτι τόν νεανικό, τόν παιδικό μπορώ νά πώ.

Τά μάτια του προπάντων, τά γαλανά
εκείνα μάτια τάνότατα, τά χαρακτη-
ριστικότερα τής ώραίας και γλυκειάς
του φυσιογνωμίας, — τά μάτια όπου κα-
θρεφτιζόταν όλη ή ψυχή του τρυφερού
ποιητή και τού άδολου ανθρώπου, τού
άγαθού κι' άκακίου σάν τόν παιδί, — ήταν
πάντα τά ίδια. Ο Άλφόνσος Ντωντέ,

ο περίφημος γάλλος μυθιστοριογράφος,
είπε πως οι ποιητές είναι άντρες πού
διατηρούν τά παιδικά τους μάτια. Θά-
λεγε κανείς πως τό είπε γιά τόν Πο-
λέμη. Γιατί ο Πολέμης, ο ποιητής, ήταν
πραγματικώς ο άνθρωπος πού διατή-
ρησε τά παιδικά του μάτια σ' όλη του
τή ζωή. Μα και τήν παιδική ψυχή πού
καθρέφτιζαν.

Γεννήθηκε στην Άθήνα τό 1862.
Άπό μικρός έδειξε έκτακτη κλίση στην
ποίηση κι' είκοσι μόλις χρονών, τό
1883, τύπωσε τήν πρώτη του συλλογή
με τόν τίτλο «Ποιήματα». Πρωτότερα
 όμως είχε άρχισι νά δημοσιεύη στί-
χους σέ περιοδικά και σ' έφημερίδες,
και πρώτα-πρώτα στην «Διάπλασι», όπου
γιά πολλά χρόνια συνεργάστηκε, γρά-
φοντας ωραιότατα παιδικά ποιημάτα-
κια. Μετά τή δεύτερη συλλογή του,
«Χειμώνανθοι» (1888), ο Άθμος Άθη-
ναίων, εκτιμώντας τήν επίδοσή του, τόν
έστειλε, γιά νά μορφωθή καλύτερα, στό
Παρίσι. Έκεί ο νεαρός ποιητής έμεινε
δυό χρόνια και, γυρίζοντας, έξακολού-
θησε τή λογοτεχνική του εργασία χω-
ρίς καμιά διακοπή. Οι ποιητικές του
συλλογές διαδεχόταν ή μιιά τήν άλλη
τακτικά, κι' ή μιιά ωραιότερη από τήν
άλλη. Τά «Σπασμένα Μάρμαρα», ή
προτελευταία του, τιμήθηκε με τό Άρι-
στοτείο τών Γραμμάτων τού 1917. Ο
Πολέμης έγραψε και μιιά σειρά έμμέ-
τρων, μονοπράκτων ή πολυπράκτων
θεατρικών έργων, πού πολλά παίχτη-
καν με μεγάλη επιτυχία και δυό απ'
αυτά, — ο «Αηλίαιος» και τό περ-
σινό του «Μιά φορά κι' έναν καιρό»,
— βραβεύθηκαν στόν Άδερύφειο.

Τήν εποχή εκείνη, άνάμεσα στούς
νέους ποιητές πού διαδεχόταν στην
Άθήνα τή γενεά τών Παράσχων, τρεις
ξεχώριζαν: Ο Παλαμάς, ο Δροσίνης
κι' ο Πολέμης. Τής ίδιας σχεδόν ήλι-
κίας, φίλοι στενοί κι' αγαπημένοι, φαί-
νόταν στά κέντρα πάντα μαζί. Κι' ο
κόσμος, πού τούς ήξερε και τούς έδλεπε
με συμπάθεια, τούς είχε σά μιιά νέα
Ποιητική Τριάδα, δημοσούσια κι' άχώ-
ριστη. Πραγματικώς, γιά πολόν καιρό,
ή Τριάδα τού Παλαμά, τού Δροσίνη
και τού Πολέμη διατηρήθηκε τέτοια.
Έπειτα χωρίστηκε. Καθένας απ' τούς
τρεις τράβηξε τό δρόμο του χωριστά.
Ώστόσο, κι' από τότε άκόμα, παρου-
σιάζαν αντιθέσεις και διαφορές: Ο
Παλαμάς ήταν πάντα ο «βαθύς» ο Δρο-
σίνης ήταν ο «κομφός» κι' ο Πολέμης ο
«γλυκύς». Έτσι κιόλα εξαλειφθηκαν και
προχώρησαν ως εκεί πού μποροσσαν νά
προχωρήσουν: ο Παλαμάς με τή βα-
θύτητά του, πού τόν έκανε γιά τόν
κόσμο και σκοτεινό ο Δροσίνης με τήν
άνυπερβλήτη εκείνη κομψότητα και
χάρη, πού αναπτύχτηκε ύστερα σέ θαυ-
μάσια καλλιτεχνήματα κι' ο Πολέμης

με τή γλύκα, με τήν τρυφερότητα, πού
δέν τόν άφησε ποτέ.

Ή ποίηση τού Πολέμη δέν είναι βε-
βαια μεγάλη σάν τού Παλαμά, ούτε σάν
τού Δροσίνη. Στόν καιρό τής δμωσ
επρόσθεσε κι' αὐτή, καθώς λένε, μιιά
νότα. Πολλές φορές μάλιστα ο τρυφε-
ρός αὐτός ποιητής αναδειχτηκε έξο-
χος σέ κάποια έμμετρα διηγήματα,
θρύλους ή μύθους. Γιατ' είχε προπάν-
των τήν ικανότητα νά διηγείται με στί-
χους, νά λέη ιστορίες. Έμοιαζε, και
σ' αὐτό, καθώς και σέ πολλά άλλα, με
τόν γάλλο ποιητή Φρανσουά Κοππέ. Οι
νεώτεροι κριτικοί δέν αναγνωρίζουν
στόν Πολέμη γνήσια ποιητική αξία.
Άλλα έχουν άδικο. Είχε τήν αξία του
κι' ο Πολέμης. Ήταν κι' αὐτός ένας
ποιητής...

Σας αποτάομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Κάθησε μπροστά, στό πλάι μου,
τής είπε. Τώρα δέν άκούω κανένα!

Ο κύριος Πάτροκλος δέν τόλμησε νά
πύ τίποτα. Κι' ο Σταχτερός ξεκίνησε,
σέρνοντας τό άμάξι με κλπασμό.

Ήταν πολύ ευχαριστημένοι τώρα,
πλάι-πλάι, ο Γιάννης κι' ή Άνθούλα.
Κάθε τόσο κοιταζόνταν κι' ένα άγνό
χαμόγελο έφώτιζε τό πρόσωπο τής
μικρής. Ο Φραντής καθόταν κοντά
στόν Πάτροκλο, αλλά μ' όλο τό σεβα-
σμό πού τού είχε, τίποτα δέν έδρισκε
νά τού πύ και προτιμούσε νά σιωπά.
Κι' αλήθεια, με τί καρδιά νά τού μι-
λήση, όσο συλλογιζόταν πως έξ αίτίας
του, κι' αν δέν ήταν ο Γιάννης, ή Άν-
θούλα του θά πνιγόταν στόν καταρρά-
χτη!...

Πριν κατεβούν από τάμαξι, ο Πάτρο-
κλος, με ταπεινό ύφος, είπε στό δασο-
φύλακα:

— Κάνε μου τή χάρη, Φραντή, νά
μην πύς τίποτα τής μητέρας... Θάνη-
συχήση και θά με μιλώση.

— Καλά, αποκρίθηκε ο Φραντής
ψυχρά.

Και χαιρετώντας, γύρισε νά φύγη.
Τού Γιάννη όμως τού είπε με αγάπη:

— Έμπα μιιά στιγμή στό σπύτι μας,
νωρίς είν' άκόμα...

— Ευχαριστώ, κύρ Φραντή, αποκρί-
θηκε ο μικρός Δεμάρας. Ο Σταχτερός
είναι ιδρωμένος και δέν κάνει νά σταθή
έδω. Έπειτα ο πατέρας μου με περιμέ-
νει άπόψε νά μετρήσοιμε βρώμη.

— Ώρα καλή τό λοιπόν, παιδί μου!
και μην ξεχνάς πως από σήμερα έχει
δυό γονιούς!

Λέγοντας αὐτά, ο Φραντής έφίλησε
τό Γιάννη. Ή Άνθούλα όμως δέν είχε

ανάγκη από λόγια, γιά νά τού δείξη
πόση αγάπη αισθανόταν γι' αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ή εύτυχία δέν κάνει κακούς τούς
καλούς.

Καμιά σχεδόν ποικιλία δέν έχει ή
άγροτική ζωή. Ή πλήξη όμως κι' ή
στενοχώρια είναι άγνωστα στούς χωρι-
κούς, πού είναι αναγκασμένοι νά εργά-
ζονται πάντα γιά νά ζούν. Ή ζωή
τους είναι μιιά αιώνια φροντίδα. Περι-
μένων μάνυπομονησία τήν εποχή τών
διαφόρων σπαρτών και φυτειών.

Με τί προσεκτικά κι' άνήσυχα μάτια
ο χωρικός παρατηρεί τήν ανατολή και
τή δύση τού ήλιου, φοβούμενος μήπως
ή βροχή τού καταστρέψη τά
στάχια του ή μήπως ή ανα-
βροχιά τά ξεράνη! Έργάζε-
ται, σκάβει, κλαδεύει και κοι-
τάζει με λαχτάρα τό σύννεφο
πού έρχεται από μακριά...

Ή ακατάπαυτη άνησυχία
κι' ή άγωνία κάνουν τόν χω-
ρικό σιωπηλό κι' υπομονητικό.
Υποφέρει έτσι με καρτερία
τις λύπες και τις ζημιές. Ο,τι
δυστύχημα κι' αν τού συμβή,
ξαναρχίζει με θάρρος τό έργο
του... Και βρέχει με τόν
ιδρώτα του τό χόμα τού χω-
ραφιού πού τόσο τόν βασανίζει
κι' όμως τόσο τάγαπά...

Ο Φραντής κι' ή Άνθούλα
δέν είχαν πιά καμμιάν άνη-
συχία γιά τόν έαυτό τους,
τρία χρόνια τώρα πού ήταν
στην ύπηρεσία τής κυρίας
Λάντη. Ο Φραντής μάλιστα
κατόρθωσε νά βάλη καταμέρος
ως χίλια πεντακόσια φράγκα,
— πού ήταν κάτι γι' αὐτόν, —
γιατί τά έξοδά τους στό σπι-
τάκι τού άρχοντικού ήταν
λίγα. Μιά μέρα, πήγε με τήν
Άνθούλα στή βίλλα τού Δε-
μάρα κι' είπε στό φίλο του,
πού δ,τι είχε γυρίσει από τή
δουλειά του:

— Κύρ-Δεμάρα μου, ήρθα νά σοῦ
ζητήσω μιιά γνώμη.

— Λούτερα, Φραντή μου, δ,τι θέλεις.

— Μοῦ είπαν πως ή γειτόνισά σου,
ή χήρα Μάρθα, φεύγει από δω, νά πάη
νά καθήση στό χωριό πού είναι ή κόρη
της, και πουλά τόν σπιτάκι της και
τάμπελοχώραφά της. Πόσο λές νάξι-
ζουν αὐτά;

— Τι νά σοῦ πώ, Φραντή μου...
δέν ξέρω καλά... δέν έλαθα ως τώρα
αίτια νά ξετάσω... μα θαρρώ πως,
έλα μαζί, θάξίζουν χίλια δεκακόσια
ως δυό χιλιάδες φράγκα.

— Κύρ-Δεμάρα, έξέτασε και πές
μου. Γιατί έχω σκοπό νάγοράσω αὐτό
τό χτηματάκι. Έχω βάλει στή μπάντα

κάτι παραδάκια. Μπορώ νά δώσω χί-
λιες πεντακόσιες δραχμές μπροστά και
τά υπόλοιπα ύστερ' από ένα χρόνο. Ή
Άνθούλα μου κι' εγώ θέλομε πολύ
νά γίνουμε γειτόνοι σας.

— Έννοια σου, Φραντή μου, θά
φροντίσω σά νάταν δουλειά δική μου.
Τήν Κυριακή πού μας έρχεται, πέρα
από δω, νά σοῦ πώ τά καθέκαστα.

Όταν ή Άνθούλα έμαθε τό σχέδιο
του πατέρα της, πήδησε απ' τή χαρά
της. Νά κατοική κοντά στή βίλλα τού
Γιάννη, νά είναι πάντα μαζί, τι εύτυ-
χία! Ναι, και στό σπιτάκι τής κυρίας
Λάντη ή Άνθούλα ήταν πολύ ευχαρι-
στημένη! Άλλ' άσύγκριτα περισσότερο



Ο ΑΙΘΩΑΝΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

θάταν εκεί, στό σπιτάκι τής χήρας
Μάρθας, στό χτηματάκι πού συνόρευε
με τά χτήματα τού Δεμάρα.

Πραγματικώς, τήν άλλη Κυριακή, ο
Φραντής, άπό μέτρηση τή μικρή του
περιουσία, γιά νά ιδή αν είχε σωστά
τά χίλια πεντακόσια φράγκα πού είπε,
πήγε πρωί-πρωί στή βίλλα, γιά νά
προφθάση νά κάμη ύστερα και τό γύρο
του δάσους πού συνήθιζε καθεμέρα.
Ο Δεμάρας τόν περίμενε.

— Έλα μαζί μου, Φραντή, τού
είπε. Ή γριά Μάρθα δίνει τό σπύτι
και τά χωράφια γιά δυό χιλιάδες, με
τά έξοδα τού συμβολαίου δικά της.
Είδα κι' έπαθα νά τό καταφέρω αὐτό,
γιατί τό συμβόλαιο στοιχίζει διακόσια

φράγκα, δέν είναι παίξε-γέλασε. Όσο
γιά τό σπιτάκι και τά χωράφια, τώρα
πού τά ξαναείδα, μου φάνηκε πως άξι-
ζουν και περισσότερο από δυό χιλιά-
δες. Έχει κι' ένα λειβαδάκι, έχει και
δέντρα άρκετά.

Ο Φραντής άκολούθησε τό φίλο του
με μιιά συγκίνηση πού έκανε τήν καρ-
διά του νά χτυπά. Ήταν αλήθεια;
Θάποχτούσε κι' αὐτός σπιτάκι και χω-
ράφια; Ή γριά Μάρθα μή θάφερνε δυ-
σκολίες, άμα έδλεπε πως βρέθηκε ένας
τόσο πρόθυμος αγοραστής;...

Σέ λίγο έφτιασαν στό σπιτάκι τής
χήρας πού τούς περίμενε.

— Κυρά-Μάρθα, νά ο φίλος μου ο
κύρ-Φραντής. Ήρθε γιά τό
συμβόλαιο.

— Κόπιασε, κύρ-Φραντή,
κόπιασε. Κοίταξε όμως νά συ-
βαστούμε, γιατί ο γειτόνάς
μου από-δω θέλει νά τά δώσω
έλα γιά ένα κομμάτι ψωμί.

— Τά πολλά λόγια είναι
φτώχεια, κυρά Μάρθα! είπε
ο Δεμάρας. Εμείναμε σύμφω-
νοι νά δώσης στόν κύρ-Φραντή
τό σπύτι και τά χωράφια γιά
δυό χιλιάδες. Δέν είναι ούτε
πολλά ούτε λίγα. Ο φίλος
μου θά σοῦ δώση άμέσως τά
χίλια πεντακόσια φράγκα, νά
τά βάλης στόν κόρφο σου και
νά πάς νά ζήσης μιιά χαρά
κοντά στήν κόρη σου. Και
τέλλα πεντακόσια θά σοῦ τά
στείλῃ τού Άγίου Δημητρίου.
Ύστερ' από ένα χρόνο.

Τελοςπάντων, ύστερ' από
πολλές συζητήσεις, συμφώνη-
σαν νά πύνε τήν άλλη μέρα
στό συμβολαιογραφείο και νά
υπογράψουν τό συμβόλαιο. Κι'
άφου έδωσαν τό λόγο τους
μπροστά σέ μάρτυρες πως ή
συμφωνία έκλεισε, ο Φραντής
έσφιξε τό χέρι τού Δεμάρα
κι' έφυγε. Αισθάνόταν χαρά
και υπερηφάνεια πού έγεινε

κι' αὐτός νοικοκύρης. Έπειτα τό χτη-
ματάκι εκείνο θάταν μεθαύριο ή προίκα
τής Άνθούλας του.

Γυρίζοντας, τής έδωσε τήν καλή
είδηση πως ή ύπόθεση τελείωσε κι'
όλη πιά τήν ήμέρα πατέρας και κόρη
μιλούσαν κι' έκαναν σχέδια γιά τό
καινούργιο τους σπιτάκι και τά χω-
ράφια τους.

Ή Άνθούλα, τήν άλλη μερα, πήγε
έκ μέρους τού πατέρα της στην κυρία
Λάντη και τής ζήτησε τήν άδεια, γιά
νά πύνε νά υπογράψουν τό συμβόλαιο
στό κοντινό χωριό, όπου ήταν τό συμ-
βολαιογραφείο.

(Ακολουθεί)

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνακοίνωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου βιβίου διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Ἀπριλοῦτου.

388. Δεξίγραφοι

Ἐνα φθόγγον μουσικὸν Μὲ χωρὶς ἱστορικὸν Τῆς Ἡπείρου ἂν ἐγώσω, Ὅσπερὶ θὰ φανερώσω.
Νίκος Ε. Σαρφτζής

389. Στοιχειώγραφος

Ἐνὸς Λατινοῦ ποιητοῦ Τὸν τροχὸν ἀφαιροῦσι, Ἄλλ' ἀπομένει ὁ ἴδιος Καὶ οἱεὶ πολὺ ἀπορεῖς.
Φασαμάς

390. Ἀναγραμματισμὸς

Τὸ ψηλὸν τὸ βιβλὸν Ἀναγραμματίζεις Κι' ἕνα μῆνα περὶν Ἐστὶ σχηματίζεις.
Ἄντ. Παρφόρας

391. Τρίγωνο.

- * * * * * = Ἀντανουμία.
- * * * * * = Νήσος ἑλλ.
- * * * * * = Ὑψηλόν.
- * * * * * = Κτηρικόν.
- * * * * * = Ἀναφορικόν
- * * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἄστρον τῆς Ἀνακολῆς

392. Κρυπτογραφικὸν

- 1 2 3 4 5 6 7 8 1 = Κόλπος.
- 2 2 3 4 5 = Ἀρχιερεὺς.
- 3 2 6 6 1 = Μόριον ὄψοθ.
- 4 8 5 = Ζωϊκόν.
- 5 6 7 6 2 1 = Ἀρχ. στρατηγός.
- 6 2 1 4 5 = Ἀρχ. ἥρωας.
- 7 2 8 6 2 = Χώρα Μ. Ἀσίας.
- 8 3 5 6 1 = Πηγόν.

Κρυπτογράμα Σημάτα

393. Ἐπιγραφή ἐν Τριπλῆς Ἀμφοσιγίδος.

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτω ζητουμένων λέξεων, ζῶον, τιθέμενα κατὰ σειρὰν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀσπερισίων, σχηματίζουν Ἐπιγραφοῦν, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
1. Πολίχνη τῆς Πελοποννήσου
2. Ἐγγορον τῶν Ἰσπων καὶ τῶν ποιητῶν
3. Χώρα τῆς Ἀστροφίας
4. Στενὸς συγγενῆς.
Συδώνη

394-398. Μαγικὸν γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτω λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, διὰ σχηματισθῶν ἄνει ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: Πάρος, φθίνα, φάρος, πῖλος, Νέμος.
Παροληθῆσαι Συδώνη

399. Ἀμφοσιγίς μετὰ Φωνηεντολίπου.

Τὰρχικὰ τῶν κάτω ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν φωνηεντολίπου τοῦ τύπου:

- 1, Μέρος τοῦ προσώπου
- 2, Πόλις τῆς Γερμανίας
- 3, Ποταμὸς

τῆς Αἰγύπτου 4, Πηγὸν ἀρπακικόν 5, Προσθήκη.

Καπιὸν Καρσιπέτης
400. Ἑλληκοσμφωνον.
0-εη-ο-ωο-οο-αιεοι
Ὀνεαποπὸς τῆς Ἰωνίας
401. Γεῖφος

Τ Τ Τ
τος τος τος
Τ ὦχρ Τ Ρ Θ
τος τος τος
Τ Τ Τ

Ποιὺ τῆς Καναγίδος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

402. Epigraphe

O E S C C
U U O U H
S P I N A
O E P
U T O
R D U
T I R

Trouvez la solution De cette inscription.
Καρναγιάνης ὁ Παλαιολόγος

403. Catechour

Quand un cheval est attaché au mur et qu'il se sauve, de quel pied part il?

Μάρκοσ

Σημείωσις — Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοστέσις Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ 21ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ἑξῆς ἡμερησίαν.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 13

169. Πνευμα-νεύμα. — 170. Μήλος Βήλος. — 171. Γέλων-γελών. — 172. Ο υ α λ ε ε s.

173. Ο υ α λ ε 174. ΠΙΝΔΟΣ
Σ Κ Ρ (κῆρος, Ἄριον,
Σ Ο Η τόΝος, τίΔεξ,
ΑΥΔΟΣ τρΟφῆ, τίΣος.)

Ο — 175. ΣΑΧΑΡΑ
Π (Σιγή, Ἀπάν-
θησπος, Χαρά,
Ε Ἀσβείνα, Ρω-
μολέος, Ἀραιός.) — 176. Ἀνθρωπος ἀγράμματος ἔξυλον ἀπελεῖντο. — 177. Ἄσι τὰ πέριον βελτίον (α ἦκα, περὶ α βελτίον.) — 178.

PORTE (Pirée, Orange, Rhôde, Table, Égée.) — 179. L' union fait la force.

ἩΝ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΝ ΡΕΓΡΑΟΥΣ

Ἡ ΤΡΙΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὸ καινότερον, τὸ καλλιτεχνικότερον ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα τοῦ κ. ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος). Κομψότατος τόμος ἀπὸ τῆ Σευρὰ τῶν Ἀπάντων (ἐκδότης Ι. Δ. Κολλάρος) ἀπὸ 820 σελίδας μεδίσχρημο ἐξέφυλλο.

Πωλεῖται καὶ στὸ Γραφεῖα μας δε. 20 (καὶ ταχυδρομικῶς γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ δε. 22 καὶ γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ 24,50).

Μόνον γιὰ μεγάλους

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 βας 10 τὸ πολὸν λέξις μ' ἀκτὴ στοιχεῖα δε. 4, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεκτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δε στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δεκτός 2. Ἡ προκληθεῖσθῆ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—763)

ΣΥΝΑΔΕΑΦΩΣΗ

Ἡ ΥΠΟΜΟΝΗ ΕΧΕΙ ΟΡΙΑ

Ἀγαθὴ διακλασσοῦλα, Ἐπαλήθῃ μας, εἶδαμ τὴν (ΚΑ'—637) τοῦ συμπολίτου μας «Τιτάνος», ποὺ ἄμεις ἐκρετε μὲ δημοσιεύομετε. Τὸ «Τιτάνος» αἱ δεοὶ μὲ τὴν «Ἐνωσὴν Ἀλεξανδρινῶν Διαπλασοῦλων» ἦσαν ἡ διάλυσις τῆς «Συναδέφασης» καὶ ἡ ἐννοση τῶν μελῶν τῆς σ' αὐτὸν. Τὰ μέλη τότε τῆς «Συναδέφασης», κατὰ τὴ γενναῖοδωρη πρόστασι τοῦ «Τιτάνος», θὰ ἐνεγράφοντο σ' αὐτὸν χωρὶς μὲ ἀληθῶνον δικαίωμα ἐνεγράφης, ἀλλὰ... θὰ τοῦ παρεδίδαν τὸ ταπεινὸ καὶ τὴ Βιβλιοθήκην τοῦ! Ἄδρὸ γιὰ τὴν Ἀλλάθειαν.

Ὁ Πρόεδρος ΚΙΣΣΟΣ

(ΚΑ'—764)

Παταξὸς Παρῶν, χλιεὶς καρδιόβγαλες εὐχῆς, γιὰ τὴ χερσὶ σου γιορτοῦλα.

Στὴν (ΚΑ'—655) γέννημα ἕνα λαδάκι γράφεται Μεσσηδέσιον ἄνθις:

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΑ'—765)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

1) Ἐπιδοφόρος Τριανταφυλλίδης, 2) Μέριος, 3) Κυριατῆς, 4) Ἀρχιδιάβολος, 5) Ἀναστασία, 6) Μακεδονοπούλα, 7) Ἑλληνικὸ Ἰδανικὸ, 8) Σεμιράμις. Ἐπαύσις: Πάν ὁ Ὁρεσίβιος, Τριανταφυλλῆνα, Κορησὴ τῶν Ἀρχαίων κ. τ. λ. Ἐθαριετούμεν θεομῶς.
ΚΕΙΜΑΡΡΟΣ, ΕΠΙΖΥΤΕΑ ΝΕΩΤΗΣ (ΚΑ'—766)

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Παγκόσμιο Ὀνερο: Πανύψηλος Ἡ Τυβίλλη, Δουκίσις Γαβριέλλα Φιλίππου, Γαίτεια τῶν Νορκίσιων: Θεοφανίδου, Μορφῆς: Νικολαΐδης, Κένος: Τσαούσης, Φαράδ: Τριανταφυλλῆ, Ἀράνης: Παροσνεοκόλου, Ἀκισία: Γάσπαρη, Μοσκατίτσα Ἀρλεζιάνα: Νάκα Κοσμοκόλου, Σούλα: Ζαχαριάδου, Υἱὸς τῆς Σελήνης: Γαίνας. Προσολαζήθητε!

Πάντα προθύμος: ΒΥΡΚΟΑΚΑΣ

(ΚΑ'—767)

Υἱὸς τῆς Σελήνης, δὲν κἀνεὶς μ' ἄλλης φανταστικῆς ἀνακαλύψεως σὺν τῆς Μακεδονοπούλας, καὶ τῆς Φαύσας: Καὶ γιὰ ἐκτίρησι, εἶσαι ὁ ἰωάννης Ζήμας. ἈΡΩΣΕΡΟ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΡΥΛΟΣ (ΚΑ'—768)

ΓΡΥΛΟΣ, γιὰ τὴ γιορτὴ σου δέξου χλιεὶς ἀλόθετες εὐχῆς ἀπὸ τῶν: ἈΡΩΣΕΡΟ ΖΕΦΥΡΟ (ΚΑ'—769)

Ἐλληνικὴ Πολιτεία, ἐλάβετε μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν σου ε. Ρ. ΠΤΑΝ. (ΚΑ'—770)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΤΑΝ

Κόμη Φοίνε, πολὸν τὸ κῆρος ἐπάνω σου κρέσθες πολὸν, διότι μὲ τὰς παύσεις θὰ ἀπεσφραγίσῃ τὰς Ἀθήνας καὶ οἱ ἈΠΗΚΕΤΑΙ μας. Τὸ μόνον ποὺ σὲ συμβουλεύομεν νὰ κῆρες εἶναι ν' ἀλλοθῆς διωδόνται!! (ΚΑ'—771)

Μπαίνει στὸν Διαπλασοκόμο μ' ἕνα μῆθημα ὁ ΣΑΤΑΜΠΙΚΟΣ (ΚΑ'—772)

Ποιὺ τῆς Καναγίδος, συνηρητήγια γιὰ βοσβετα.—Φέδελι, μὲ γιὰ τὰ μακροῦ.—ΕΛΛΑΔΑ, ΕΛΛΑΔΑ Γ. ΒΥΡΝΟΣ (ΚΑ'—773)

Cinema-Redus.—Σίδηρος, ἐκείνη, κίσινα, ἀπὸ.—ΦΕΡΕΛΠ, βόσσο! ΣΙΤΡΗ (ΚΑ'—774)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΑ'—119): Βουλγαροκτόνος, Κυριατῆς (ἄνθις);! Καταρίδης, Ζαῖς. Λοιποὶ ἐπινοοῦνται. Ἰεροσημαστῆς (ΚΑ'—775)

Πρωτομνησκόντας στὸ κομψὸ τὸν Διακλασοῦλον σαλονάκι, χερσὶ τὸ Διαπλασοκόμο. Προσεχῶς ἀδρῶς ἐπινοοῦνται. ΧΑΝΙΟΤΑΚΙ

(ΚΑ'—776)

Ἄστρο τῶν ἐξετάσεων καὶ τοῦ καλοῦ καινοῦ ταξιδιοῦ, παύομε τὴν ἀλληλογραφίαν ἐδαρδοστέσις βλαύς ἐκείνη σ' ἐπὶ εἶναι τὴν καλοσῶν μὲ μὲ γράφον, κ' ἐλπίσοντας τὸν Σεπτέμβριο νὰ ἐπαναρχήσομε.—Μηθῆβ, Φοδῶτα (ΚΑ'—777)

Φοῖα, Ἐταῖοι! Ρίτα, Μίλενα, Γραναφυλλῆνα, ἀνταλλάσομε μ. μ. Μ.; Περισμένο. Ἄμνησις (ΚΑ'—778)

Σὺλλογος «Τυφῶν», Γρήγορα σποντῶ φρεσι, ἀλλοστε φρεσὶ, ἀφὸ εἰσῆς «Τυφῶν» τὰ ἴδια τὸν τε νουὺν τὰ ἴδια «Ματα». Καὶ γι' ἀποδείξη: Ἡρακλῆς—Οἰκονομῶπολος, Κύρος—Στάβλος. ΑΡΧΙΜΗΝΗΣ (ΚΑ'—779)

Ρίτα, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΟΥ, ἐδαρδοστέ γιὰ τὴς εὐχῆς Σας... Στὴ εὐχῆς, βαθὰ μὲ συνηρηῶν... ΑἴΤΑ, ἂπ' τὴν Κόπρο κ' ὄλα! Ὡ! ἐδαρδοστέ. ἈΡΩΣΕΡΟ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΡΥΛΟΣ, μάντις δὲν εἶμαι βέβαια. Σεῖς ποὺ μὲ γρηγορεῖς: Γιὰ τὴ συνηρητήγια ἐδαρδοστέ... ΑἴΤΑ, μ' ἐδαρδοστέ. Περισμένο στὴ γνοσθῆ ἄσθῃ τῆς (ΚΑ'—497). ΖΕΡΜΑΝ, ΖΑΤΑ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, στὴς γρηγορεῖσις ἐδαρδοστέ κρεῖτες! Τὸ συνηρητήγια μου. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ (ΚΑ'—780)

ΦΑΕΚΕΣ!.. Ἀκούτε; Γρήγορα Φοσὸς γιὰ τὸν Μαστακίσιος τῆς «ΜΟΝΟΔΙΑΣ». Μάγκα, Ἀλλών! Κόμη Φοίνικα, ἀδεῖρα!!! (ΚΑ'—781)

Ἡ νέα διεθνοῦς τοῦ ΟΛΕΜΠΙΚ εἶναι: Δ. Ροδόπουλον, Στὰ Λομβάδου 19, Θεσσαλονικίην. ΦΟΥΤΟΥΡΙΕΤΗ, ἡ διεθνοῦς σου; (ΚΑ'—782)

Μπαίνοντας εἰς τὸν σάλον τῆς Διακλασῶς, χερσὶ τὸν ἀπαντος. Ἄστρον τοῦ Πυρῶ (ΚΑ'—783)

Ἀδερφάνα ΜΑΓΚΑ, ΛΑΛΗΝ, τὸ ἔξρο κῆς εἶμαι χοντροκολλῶν, μὲ οἱεσ, σὺν ἀπὸ ἔξυκα παιδί, βόσσο τὸ ἀνεπαρῶμοκο. ΣΚΕΡΤΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΝΟΥΤΑΚΙ (ΚΑ'—784)

Προσρηρῶσα Διαγωνισμὸν ἀνδρῶν κατῶν. Βοσβετα δὲ. Προδῶσιμα τριμῶνος. Συμμετοχὴ ὀλλεκοῦ. ἄνθις: Marie Drakidis, Zeitoun (Egypte). Ροδοπούλα (ΚΑ'—785)

Μέριος, κῆς πῆσι τὸ πῆνον καὶ ὁ Ζορός; Ἡ Βιλάκιος (ΚΑ'—786)

ΣΥΝΑΔΕΑΦΩΣΗ

Τ' ΜΗΜΑ ΚΟΡ' ΤΣΙΩΝ ΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ.—ΨΥΧΗ—Πρόεδρος, Α ΒΥΧΤΑΦΥΛΛΑΤΟΣ—Γραμματῆς, ΡΑ—Σύμβουλος. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.—Ζωγραφιστῆς—Σκίτῶν. Θέμα, κερμένο ἀπ' τὴ φρήση Προδῶσιμα: βιμῆνη. Συμμετοχῆ: μὲ ποδοσχημ. Βοσβετα: τρεῖς ἐκλεπτά. ἄσθῃ (ΚΑ'—141)

(ΚΑ'—787)

Ἀγροφόρο, Ἀετιδῆ, Ἀλκιονίς, Ἀσπερῆ, Ἀρσῆς Κυριακοπούλα, Βορῆ, Γαίμων, Γρόλλε, Ἀσπινιδιαν, Ἀρσῆς Ζήμας, Ἀρσῆς κίσις, Ἑλλάδα, Ζεφῶνα, Ἑλλάσο, Ἰδοσάτρη, Ἀσκή, Μάγισσα, Μακεδονοπούλα, Μεσσηδέσιον Μικονατῆν, Μηθῆβ, Μιχῶς, Μοῦσα, Νεφέλη, Ἐπινοοῦλα, Πανταχὸς Παρῶν, Πικρὴ Σκλαβῆ, Ποιὺ τ. Καναγίδος, Σεμιράμις, Τριανταφυλλῆνα, Τριανταφυλλῆνιο Μικονατῆν, Φαῦστα, Φέδελι... Ἐνα παρ τεταρτάδι θὰ μὲ τιθεῖται. Περισμένο: Γ. Μίσιον, Ἀκροπόλεως 13, Θεσσαλονικίην. ΠΙΓΟΣ ἈΣΤΕΡΗΣ (ΚΑ'—788)

Στὸ διαγωνισμὸν μου ἀπάντησαν διακλασοῦλοι. Ἰταῖα, Χαλκισοπούλα, Ἀνδρῆς, ἔσας ὁ κῆρος βόσβετα. ΓΡΙΑΝΤΑΦΙΛΑΝΙΑ (ΚΑ'—789)

Ἄγλη, δέχομαι ἀλληλογραφίαν. Γράψε: Κανστ. Μαρίνισση, Ἀποστόλου Παύλου 44, Θεογίηνη. Κόμηκος Ἐπίτος (ΚΑ'—790)

ΚΡΑΚ: σῆρος κῆρες, φέτος μῆρος. Κρακῶ, ἀδεῖρα!!! Ἄστρο τῆς ἀλληλογραφῆς: Μαγική ἄσθῃ, πολὸν ὀσθενικῆς ἀκίτης ἔξυς. Ὄχι: ΑΡΧΙΖΙΖΑΝΙΟ (ΚΑ'—791)